

EVEREST

DRAGO GLAMUZINA

SADRŽAJ

I.	5
Meč stoljeća	6
Sami u toj šumi	8
Sub specie aeternitatis	9
Popodne sa sinom	11
Sretan razvod	12
Jogging na Bosporu	14
Čovjek koji bježi	16
Bit će sve u redu	17
San	19
Moja kći	20
John Updike: Udaj se za mene	21
Mladi jelen	22
Objava	23
Trčanje na skijama	24
Intervju	25
Moja kći	26
Školjke	27
II.	28
Ponekad se probudi	29

Perverznjak	30
Sami u planini	32
Fotografije njegove žene	34
Puno za malo	35
Everest	37
Ključ	40
 III.	 42
Pisanje pjesama	43
Fini ljudi	45
Album	46
Aleš Šteger	47
Tulum	48
Bacač kamena (ili kako završiti pjesmu nakon 25 godina)	49
 O autoru	 51
Impresum	52

Zašto se penjem na Everest?

Zato što je tamo.

George Mallory

I.

MEČ STOLJEĆA

Umjesto da napokon posložim svoj život
ja iz noći u noć gledam mečeve Muhameda Alija
i Joea Fraziera, i Georgea Foremana, i Sonnyja Listona.
Petnaest rundi u New Yorku
osam rundi u Kinšasi
četnaest rundi u Manili.
Mržnja do kraja života
ali uvijek jedan uz drugoga
u svakoj rečenici
i sad kad je jedan od njih mrtav,
Ali i Frazier.
Udarci zbog kojih prestaju raditi
svi unutarnji organi
samo su manji dio velike životne priče
koja se u veoma nategnutom luku
noćas spaja s mojom.
Čudim se kako sam ih pronašao nakon tolikih godina
sad kad se i sam borim.
Taj se dječak ustajao po noći da bi ih
gledao, zajedno s milijunima drugih,
kako se bore u džungli. Ali i Foreman.
Imao sam tada 7 godina, i naravno da se ničega
iz te bitke ne sjećam, osim svog oca,
uzbuđenja dok me budi u tri ujutro
osjećaja da smo u nečemu zajedno,
njegovih stisnutih zubiju i glave
koja se njiše lijevo-desno
u pokušaju da izbjegne krošee
koji dolijeću sa svih strana.
I sada je noć, četiri sata,
i ja gledam ono isto što sam
i tada gledao.

Ali, rekao sam već, tada sam vidio nešto drugo.
I tada sam bio netko drugi.
Što je zajedničko toj dvojici?
Prvi i ne zna za drugog, ne može ga ni zamisliti,
a drugi se samo nejasno sjeća prvog.
Prvi je bio sretan što ga je otac pozvao k sebi
a drugi je vidio očevu smrt
i sad se sprema da zada smrt
jednom životu,
ubije jednog od onih koji su mu prethodili.

SAMI U TOJ ŠUMI

Sjedim pred prozorom i pušim,
a kiša lupa po krovu. I prozoru.
Gledam četiri konjanika kako jašu
obalom Save. Po kiši.
Što ih je na to natjeralo, pitam se,
i zamišljam da su isto tako jahali, na istom mjestu
i prije 300, 400 godina.
Samo ih nitko nije gledao s prozora nebodera.
Popodne sam na Sljemenu.
Sam u šumi penjem se uz brdo,
razgrćući nogama mokro lišće,
i zamišljam tog tipa koji je prije 4, 5 stoljeća
isto tako grabio kroz šumu.
Sam. Po kiši, koja pljušti po kabanici.
Nigdje nikoga, ni grada u dolini. Ni izletnika.
Žuri da se prije mraka dokopa skloništa.
Vidim isto što je i on vidio.
Stabla, šumu, strmi puteljak.
Sklanjam se od kiše kao i on.
Hladno je i pušemo u ruke.
Zatim mislimo na tu ženu,
koja nas grije, iznutra.
Hodamo s njom dok se u šumi
polako mrači.
Sami smo na svijetu,
sami u toj šumi.
I strah nas je,
premda nas ta žena, iznutra
hrabri

SUB SPECIE AETERNITATIS

U tuđem sam stanu
ispod tuđih plahti i deka,
oko mene ostaci nečijeg života,
koji nije moj.
Čitam što piše na papiriću zalijepljenom na hladnjaku,
gledam fotografiju na zidu
mali Japanac,
ostaci tuđe hrane u smeću
tuđa kupaonica
kutijica za leće, stara četkica za zube
preko malih ljestava prebačen šal...
Sutra će se moji prijatelji vratiti
i ja ću, nakon što sam danima promatrao
naplavine njihova života,
preći u stan drugih prijatelja
koji nisu nigdje otputovali
ali imaju sobu viška
i zovu me svojim djetetom
dok mi pripremaju večeru.
Poslije ležim u krevetu
i gledam u zid
u portret oca mog prijatelja,
koji je umro baš u ovoj postelji
u kojoj bezuspješno pokušavam zaspati.
Otvaram knjigu koja stoji kraj uzglavlja
i gledam fotografije starog Zagreba i ljudi
koji su već odavno mrtvi
ali, eto, našli su se u ovoj sobi
sa mnom
i ocem mog prijatelja.
Pomislim kako su se sigurno
i njima događale ovakve stvari u životu

i kako to više nikome nije važno.
Zatim pokušavam pronaći
nešto umirujuće u toj činjenici.

POPODNE SA SINOM

Danas sam proveo dan

Sa sinom

Kao nekada

Bili smo na košarci

Pa u kinu

Na kraju sam ga odvezao kući

Parkirao pred zgradu u kojoj sam

Nekad živio

Ali on nije izlazio

Pa smo dugo razgovarali u automobilu

Htio sam ga pitati

Nešto o tome kako izgleda

Taj život

U toj kući

Sada

Ali nisam

SRETAN RAZVOD

Jučer su zvali
s televizije,
žele da moja bivša žena i ja
govorimo o svom razvodu,
jer njezina je savjetnica
rekla da smo mi primjer
dobrog razvoda,
nakon kojeg stvari funkcioniraju
možda i bolje,
tako su rekli,
nego što su funkcionirale.
Nisam htio govoriti na televiziji.
Ne dolazi u obzir, rekao sam
a i ona se složila da je to glupost
ali bilo je to dovoljno
da nas sinoć sanjam pred tim sucem.

Nakon što je rekao
da smo razvedeni
otišli smo na kavu
a onda sam je odvezao kući,
jer djeca su morala u školu,
i trebalo im je dati ručak.
Dok sam vozio
u glavi sam slagao pjesmu
o tome što se upravo dogodilo
u toj sudnici, kafiću, autu.
Činilo mi se da baš dobro
hvata trenutak kad ljudi
koji su živjeli zajedno 25 godina,
i voljeli se,
potpišu da je s tim gotovo,

i pomislio sam da je moram zapisati
kad se probudim
ali kad sam se probudio
nije je više bilo
u mojoj glavi.

JOGGING NA BOSPORU

Upravo smo protutnjali ispod
Bospora,
i sad nas čeka samo izlazak iz podzemlja.
Ja sam, skršen upalom
jedva dopuzao do pokretnih stepenica
koje nas izvlače gore
na stanicu Sirkeci.
Ali ona je krenula stubama.
Uspinjala se brzo,
preskakivala ih,
dok smo svi mi ostali stajali načičkani
na metalnoj zmiji
koja je uz rub stubišta
gmizala uzbrdo.
Bila je jedina na tom
ogromnom stubištu
i naravno da su je svi gledali,
pa i trojica muškaraca
s brkovima i ovećim trbusima
koji su stajali ispred mene.
Okretali su se jedan prema drugom
glavom pokazivali na nju
i komentirali.
Nisam razumio što
ali sigurno nešto o tome kako
bi je jebali,
tu lijepu, plavu ženu
koja se drznula
sama hodati uz stepenice
i izazivati sve te ljude
koji su navirali iz podmorja.
Činilo im se da žuri prema gradu

nestrpljiva i željna osvajanja
i da će ih sve posmicati,
kao El-Fatih
koji je posmicao sve kršćane
koji su se sklonili u Aja Sofiji,
i zatim klanjao svom Bogu.
Ili da ih već osvaja,
trčeći uz te stepenice.
Nisu imali pojma da ona samo vježba
kad god joj se za to ukaže prilika.

ČOVJEK KOJI BJEŽI

Gledali smo zajedno taj dokumentarac
o čovjeku koji je napustio svoju obitelj
i s ljubavnicom pobjegao u Ameriku.
Tamo je, u Atlanti, zasnovao novu obitelj
a onda je i od nje pobjegao.
Vratio se u London
valjda zato da još jednom pokuša
s prvom ženom i djecom.
Obitelji iz Atlante poslao je telegram da se utopio.
No, nije dugo izdržao, ponovo je otišao,
ovaj put u New York.
Tamo je živio sam, u hotelu,
i pisao knjigu o vrtlarstvu.
Kad je umro, nije imao nikog pokraj sebe,
pa su ga pokopali na groblju za siromahe.
Zamišljam ga u tom hotelu
samog, dok mu djeca rastu
s nekim drugim ljudima,
zamišljam kako piše tu knjigu, o biljkama,
izlazi u šetnje
i čeka smrt
dok se gomila njegove djece
na dva kontinenta
hvata u koštac sa životom.
Nitko ne zna zašto je to učinio
ali meni se, u jednom trenutku,
čini da ga razumijem.
Pa joj to i kažem.
Ali ne nailazim na razumijevanje.

BIT ĆE SVE U REDU

Mi smo čudovišta. Kad bismo to mogli da vidimo,
možda bismo i mogli da se volimo.

Charles Bukowski

Ona me se boji
i ja pokušavam
ukloniti iz svog života sve
što je uznemiruje.
Stvarno se trudim
ali strah je gladna
životinja.
Dok je skidam
pita me za nešto što sam jednom
rekao ili učinio
i premda se ne sjećam ni što ni kako
to je dovoljno da na njenoj koži izbiju fleke
koje će sutra izgrebati do krvi.
Pokušavam je uvjeriti
da ću učiniti sve
da bude mirna.
Ali njen je popis dug.

Ona želi
da više ne spavam s drugim ženama
da ne idem spavati u šest ujutro
da ne budem tako mračan
da bar malo vjerujem u boga
da kažem da nije bilo dobro to što sam radio
i kako sam živio,
i da to stvarno i mislim
da više ne pišem o ženama koje sam nekad volio

da ne pišem o njoj
da svoju djecu viđam samo u dogovoreno vrijeme
i da ne ulazim u stan u kojem žive
da budem srdačniji s njenim prijateljima
da je probudim kad ima noćnu moru
i kažem da će biti sve u redu...
Ne voli čudovište u meni
i ne zna ništa o čudovištu
u sebi.

SAN

ne sanjam puno
a ako sanjam
onda je nekoliko jednostavnih slika sve što pamtim
ali jutros sam se probudio
gol i poprskan svinjskom krvi
uletio sam takav u njenu sobu
da joj kažem da sam izgubio dijete njene sestre
i dok sam je molio da ga idemo tražiti
ona je inzistirala da joj najprije objasnim
nekakav tekst u novinama
koji je napisala moja bivša žena
nisam se mogao sjetiti kako sam izgubio dijete
možda ga je netko oteo, rekao sam
niti zašto sam bio gol
ali sjetio sam se da sam bio krvav zato što sam
tražeći ga
uletio u klaonicu
sve sam joj to rekao dok sam je molio
da ga pođemo tražiti
ali ona je i dalje čitala te novine
potpuno zaokupljena svojom mukom

MOJA KĆI

Ljetna je noć u Omišu,
ležimo na krevetu
ispod otvorenih prozora
i držimo se za ruke,
to malo tijelo
i ja.
Prošlo je već puno vremena
otkad smo zadnji put tako spavali
i ja
osluškujem kako diše
osjećam toplinu te male šake
koja unosi zericu smisla
i puno straha
u moj život.
Zatim ona počinje pjevati
u snu
a mene napadnu
svi oni trenuci
u kojima sam je povrijedio,
noć je
i ništa se ne opire jezi.

JOHN UPDIKE: UDAJ SE ZA MENE

postoji taj roman
koji sam čitao prije desetak godina
u kojem muškarac i žena
ostavljaju svoje bračne partnere
i počinju zajednički život,
da bi se nakon nekog vremena
ponovo vratili starim obiteljima
pa ih opet ostavili
pa im se ponovo vratili
pa ih opet ostavili...
bilo mi je to potpuno nerazumljivo,
takvo ponašanje
pa mi se ni roman nije svidio

eto kako se život zajebava s nama

MLADI JELEN

Sinoć smo opet ležali jedno pokraj drugog
bez glasa,
povremeno bismo ugasili cigaretu u pepeljari
i naše bi se ruke dotaknule
ali dalje od toga nismo mogli.
Pitao sam je što ovaj put nije u redu
ali ona je šutjela i ja se nisam usudio
ići dalje u tom smjeru.
Uguravao sam se k njoj s leđa
ali bol je i dalje
bila svuda oko nas.
A onda sam se sjetio tog mladog jelena
koji se stvorio pred nama
dok smo šetali među šatorima
samo desetak metara od mora
obasjani mjesecom.
Mladi jelen s već izraslim rogovima
podigao je glavu i gledao u nju
zatim je koraknuo prema nama
i ona prema njemu
da bi zatim tako stajali
napeti i spremni
da se već u sljedećem trenutku
survamo
u ostatke naših života

OBJAVA

Došla je s posla
i ispričala mi
da je tog jutra srela tipa
iz saune,
koji nas je vidio
dok smo se ševili.
Na nekom sastanku
bio je
jedan od ljudi za stolom
i gledao ju je
kao da je vlasnik
njene najveće tajne,
mali bog
koji zna ono što nitko ne zna
i sad razmišlja kako da to upotrijebi.

Obećao sam
da ću riješiti taj problem,
i spustiti ga na zemlju,
pa evo to i činim.

TRČANJE NA SKIJAMA

Moj prijatelj trči na skijama
kad nije dobro
i kad ni trava ni bomboni
više ne pomažu.
To mi prolazi kroz glavu
dok gazimo prema Sljemenu
kroz snijeg do koljena
i pokušavamo shvatiti
što nije u redu s nama.
Na trenutak sve izgleda kao da ima smisla
dok preskačemo stabla
koja su se srušila pod težinom snijega,
dok gazi u moje stope
kako joj snijeg ne bi ušao u čizme,
dok mokraćom ispisujem njeno ime u snijegu
kako bih je nasmijao.

Ne želimo stati
ne usudimo se to još ni izgovoriti
ali nešto maršira u nama
i promijenit će
ne samo naše buduće
nego i bivše živote.

INTERVJU

Ljudi

čiste snijeg sa svojih automobila

i pušu u ruke da ih ugriju.

Žena s kojom razgovaram za neku televiziju

pita me što je ljubav

i da li, nakon iskustava koje sam opisao

u svojim knjigama, mislim

da se isplati ljubiti ili ne.

Pocupkujemo ispred kamera

da se ugrijemo,

povremeno se i odmjeravamo

dok trtljamo o ljubavi

ali onda me njeno pitanje

pogura do oca.

Sjetim se da je, kad sam otišao na fakultet,

imao godina kao ja danas

i da mi je tada izgledao kao potpuno dovršen

čovjek. Čovjek

na kojeg se uvijek možeš osloniti.

Dok premještaju kamere da dobiju novi kadar

pitam se kako mene vidi moj sin

nakon tih knjiga,

i svega što sam učinio zadnjih godina,

a onda se vratim tom intervjuu

i kažem novinarki

ono što je htjela čuti,

da se zbog ljubavi sasvim sigurno

isplati sve riskirati.

MOJA KĆI

Tog sam Anđela
na Badnjak
zgrabio
s vrha jelke
i razbio ga o pod.
Tad smo još živjeli zajedno.
Sutradan sam prevrnuo cijeli grad
da pronađem istog,
i našao sam ga,
ali onog razbijenog
nitko od nas
nije zaboravio.

Kao ni onu noć
kad sam se svađao
sa svojom novom ženom,
između ostalog
i zbog nje,
a ona se probudila
i sve to čula.
Sutradan nam se oboma
bacala oko vrata
da pokaže da je sve u redu.

Život ju je već
zagrlio,
ali ona o tome još ništa ne zna.
Samo me voli.

ŠKOLJKE

Čitao sam tu priču u vrijeme
kad nisam znao puno o životu.
I prestravila me,
možda više od bilo koje
koju sam poslije pročitao.
Priču o čovjeku kojem je lice
obraslo školjkama
iz kojih vire samo oči.
I zubi.
Pokušajte zamisliti što se vidi
u očima čovjeka
kojem je lice obraslo školjkama.
Danas su izronile iz mog sjećanja,
nakon trideset godina,
dok sam gledao kroz prozor
kako pada snijeg
i jedna ga žena struže
sa svog automobila.

II.

PONEKAD SE PROBUDI

Postoji ta žena
Do koje odem
Samo kad sam u kurcu
Kad sam baš loše
Možda jednom u
Dvije ili tri godine
Čim uđem
Završimo na njenom kauču
S godinama izgledamo sve gore
Ali seks je jednako dobar
Poslije ispričamo jedno drugom
O svim sranjima koja su nam se
Dogodila u međuvremenu
Uglavnom, stvari nisu nikad
Bolje nego što su bile prošli put
Njeno nepokretno dijete spava
U susjednoj sobi
I ponekad se probudi
Dok se naše dvije nesreće
Sudaraju

PERVERZNJAK

Bio je tada,
kad je bila sasvim mlada djevojka,
gotovo djevojčica
neki susjed u zgradi prekoputa
koji bi vidio kad bi došla kući
pa bi je nazvao telefonom,
i kad bi se javila
počinjao bi pričati
što će joj sve raditi
kad je se dočepa.
I svaki je put bio sve gnjusniji,
tako je rekla,
i drskiji.
Ona bi obično samo spustila
slušalicu
ali jednom ju je dala mami
da i ona čuje tog luđaka
i da mu kaže što ga ide.
I mama mu je rekla
ali nije spustila slušalicu,
nego ga je i dalje slušala,
tek bi povremeno izustila:
Kako vas nije sram
Ja sam ozbiljna žena
Nikad nisam čula nešto takvo
Kakav ste vi to čovjek...
I sve tako,
potrajalo je
toliko da se ona začudila
i da mi je to ispričala
dvadeset godina poslije.
A i ja sam se začudio

toliko
da sam se sad
nakon svih tih godina
ponovo toga sjetio.
Tog drhtaja žudnje,
malog vala
koji je primijetila ta djevojčica
i koji je sve ove godine
putovao kroz prostor i vrijeme
da bi mene zapljusnuo.
Ili tebe.

SAMI U PLANINI

Na vrhu Plešivice sam,
zapravo u zadnjoj kolibi pod vrhom,
tu spavam zadnjih dana.
Kod prijatelja.
I čak mi nije daleko do posla,
tješim se. Pola sata,
kažem joj
kad me nazove.
Vani je snijeg sve zatrpao
ove ga je zime bilo kao u stara vremena,
do pasa, ali sad se otapa
i ja sjedim u kolibi i slušam vodu
kako žubori, sa svih strana,
teče ispod snijega,
kao da smo otok usred divlje rijeke.
Ispod nas je kuća neke žene
koja živi sama.
Ali ljubavnik joj redovito dolazi
i tad se njeni krici čuju i ovdje,
pojašnjava moj prijatelj, kao da se boji
da se previše ne zabrinem za tu ženu.
Danas se iz njenog dimnjaka
baš dobro dimi,
bome je naložila, kaže on
prijatelj s kojim sam podijelio
sve što se moglo podijeliti dok smo odrastali.
I evo nas sad ovdje
obojica uronjeni u svoje
strgane živote,
sami u planini
dok mokać pas skaće između nas.
Bacamo drva u peć

Šutimo i grijemo se
Nešto je i lijepo
U tom očaju

FOTOGRAFIJE NJEGOVE ŽENE

Ne poznajem ni nju ni njega
ali on mi šalje njene fotografije.
Najprije jednu bez glave u uskoj
i prilično prozirnoj večernjoj haljini,
možda s nekog vjenčanja.
Na drugoj je u donjem rublju
ali opet bez glave.
Takvih je puno,
polugola i gola na razne načine
ali uvijek bez glave.
Napokon stiže jedna na kojoj je gola
s glavom, na kojoj se vidi lice njegove žene.
S neke plaže, očito. Nije naročito lijepo
ali je zanimljivo, pa mu to i kažem.
Njega uzbuđuje to što mi se sviđa žena
koju voli i želi me do kraja povući u svoj vrtlog,
pa se opasno približava crti koje se boji.
Žudnja je dovoljno velika
da sprži sav njegov oprez
strah i sram,
i njegovo razvratno srce drhti
dok mi šalje fotografiju svoje
gole žene
s raširenim nogama
i nasmiješenim licem.
Na jednoj se slici
u pozadini
vidi i djelić stola za prematanje
njihove kćeri
ili sina,
to ne znam
jer nismo toliko intimni.

PUNO ZA MALO

Hodali smo po tom velikom shopping centru
i kušali piće sa svakog pladnja koji nam je ponuđen.
U jedan smo butik čak i ušli.
Htjela je da joj kupim gaćice,
male, prozirne, izazovne.
Onako kako sam to nekad radio.
Ali ta su vremena prošla.
Mi smo neki drugi ljudi.
I sad smo tu gotovo slučajno.
Ali ona ne odustaje,
pa ulazimo unutra
i kupujemo.
Nakon toga nastavljamo bauljati po centru.
Ona kaže da ne može vjerovati da sam ostavio puno
zbog malo.
I pije.
Sa svakog pladnja koji nam je ponuđen.
Ja je samo ponekad pokušavam zaustaviti.
I uglavnom ne govorim,
znam da neće prihvatiti
što god da kažem.
Pa čekam da ta ceremonija završi
i da je odvezem kući.
U autu, čim smo izašli iz garaže,
posegne za torbom i izvadi gaćice
koje sam joj kupio.
Zatim se počne skidati.
Najprije suknju.
Zatim skine gaćice koje je imala na sebi
i obuče one koje smo kupili.
U jednom trenutku podigne nogu
i štiklu prisloni na staklo vjetrobrana.

Pogledam desno prema automobilu
u susjednoj traci.
Zatim opet u nju.

Čekam da prestane, ali ona je tek počela.
Kraj Dinamova stadiona stajem na crvenom
a ona otvara vrata
i iskače na cestu.
Između dva automobila.
Hoda po isprekidanoj bijeloj liniji
dva koraka naprijed, pa tri natrag.
U štiklama
samostojećim čarapama
novim tangama
i kratkom sakou.
A ja vičem za njom
i preklinjem je da se vrati u auto.
Pali se zeleno
i iza mene svi mahnito trube.
Da li zato što žele krenuti ili zbog
nje, ne znam,
ali panika me trese.
Ne znam što da radim.
Kad napokon otvorim vrata
da i ja izađem van,
ona se vraća u automobil
i sjeda
zapravo, pada na sjedalo.
Okrenem se prema njoj
i počnem psovati
a ona me pogleda
i ne brišući suze
kaže: Za sve si ti kriv

EVEREST

ništa novo u mojoj sobi
i dalje se redovito
uništavam, noćima
dan jedva preživim
a onda opet, navečer
dovlačim se do ruba
spuštam rolete kad zajutri
kao da ću time nešto promijeniti
uhvatim se nečega pa ne puštam
pustoši me to krnje zadovoljstvo
da li se Mallory 1924. popeo na vrh
o tome mislim ovih dana
knjige, Internet
filmovi, fotografije
stotinu scenarija tog posljednjeg dana
prvi na Everestu?
nek se mozak potrudi, koliko god može!

njegovo tijelo.
zajedno s istraživačima pregledavam njegov leš
pregledavam stvari koje su pronašli nakon 75 godina
pismo neke žene koja mu očito nije supruga
sat bez kazaljki
zaštitne sunčane naočale
koje su mu našli u džepu
pa znamo da je bio mrak
kad je pao.
zašto je sa sobom poveo tog neiskusnog momka
neki kažu da je poginuo zbog ljubavi
ni prvi ni zadnji
lijepi se mladić okliznuo i povukao ga u smrt,
sve to usprkos mnoštvu nježnih pisama

koje je s Tibeta poslao supruzi
obećavajući da će njenu fotografiju
ostaviti na vrhu svijeta
zašto nije odustao, zašto se nije vratio
kad je vidio da je prespor
da je prehladno
i da nema više kisika?
zašto se on dovodio do ruba?
od čega je bježao?
tijekom svih tih godina njegovo su tijelo
isključale ptice
ušle su u njega kroz zadnjicu
i izvukle mu svu utrobu
truplo je potpuno prazno
ali leđa su savršeno očuvana
vide se i modrice od konopa
kao i pismo te nepoznate žene
koje je bilo skriveno u unutarnjem džepu
i mi sad, nakon tolikih desetljeća
čitamo te rečenice
koga je zapravo volio
suprug, tu drugu ženu
dečka kojeg je poveo u smrt?
Everest?
svoju djecu?
sve njih?
i je li to važno nakon svih ovih godina?
zamišljam kako se spušta kroz mrak
(mjesec je te noći izišao tek u 1 sat)
potpuno iscrpljen
nakon što se prvi popeo na vrh svijeta
(jer ja eto vjerujem da je bio gore)
i kako pada
stotinama metara klizi niz liticu
zatim proučavam točku

na kojoj su ga pronašli
pokušavam pogoditi otkud je pao
napipati rub
s kojeg je kliznuo
u moju sobu

KLJUČ

Otključava vrata

i ulazi.

Prošlo je već nekoliko mjeseci otkad je

zadnji put bio tu.

Ogleda se oko sebe,

na sve strane.

Na kauču, pred televizorom, leži

zgužvan poplun

u smeću prazne boce vina,

u sudoperu nekoliko prljavih čaša

pepeljara puna cigareta...

Sinoć je tu bio tulum,

pomisli.

Zatim pređe u sobu

njena jučerašnja odjeća prebačena je preko naslonjača,

a na vrhu te hrpe njegove su stare bokserice,

u kojima, eto,

još ponekad spava.

Zbog toga mu lice kratko osvijetli neprimjetan osmijeh,

ali brzo se okrene, gurne krilo kliznog ormara

i uzme tih par stvari po koje je došao.

Nakon toga

krene

prema izlazu.

No na vratima se predomisli.

Vrati se,

i uđe u kupaonicu.

Skine se,

ukorači u kadu

i pusti vodu.

Dok se kada puni

gleda se u velikom ogledalu
koje prekriva cijeli zid.
Do kraja poraženi,
to pomisli
i zavalj se u vruću vodu.

Prije nego što je otišao
učinio je još nekoliko stvari:
ostrigao nokte, podšišao bradu
(mašinicom koju mu je jednom kupila
za rođendan),
obrisao pod u kupaonici,
izvagao se...
Na kraju pogleda na sat
izvadi ključ iz džepa
i ostavi ga na stoliću u hodniku.
Zatim izađe iz tog stana.

III.

PISANJE PJESAMA

Ta je žena doista voljela
da joj čitam pjesme
koje sam pisao.
Premda su često bile
o ženama koje sam volio
prije nje. Ležali smo nakon
seksa na krevetu, a ona je
molila da joj opet čitam
i poticala me da pišem.
Stalno je tražila još,
da bi joj jednog dana
kad je počela živjeti sa mnom
te pjesme počele smetati.
Jednom sam došao kući
i našao svoju knjigu u
komadićima. Iskidanu
stranicu po stranicu.
Ali nije to bilo sve.
Smetale su joj i ostale
stvari koje je prije voljela.
Moja nekonvencionalnost,
tako je to zvala, sebičnost
pa i to što me nije bilo briga
što ljudi misle o meni.
I seks, tu sam bio opasan
prijestupnik,
i nisam volio granice.
Uglavnom, stvari su postajale
sve lošije. Toliko loše
da uskoro više nismo bili zajedno
ali sam zato počeo pisati o njoj,
pjesme koje sad čita

jedna druga žena
i jako joj se sviđaju.
Baš se veseli svakoj koju napišem.

FINI LJUDI

Našli smo se u shopping centru,
da vidi moju kćer.
Dugo se nisu vidjele
i nedostaje joj.
Dok su hodale po dućanima,
ja sam gmizao za njima.
Kupila joj je gomilu odjeće
i smijale su se
dok ju je moja djevojčica
isprobavala u garderobi.
Na kraju smo je ispratili
do auta.
Tu smo se i mi zagrlili.
I da je sve to gledao netko sa strane
pomislio bi
da je sve u redu.
Fini neki ljudi.

ALBUM

Kupio sam ga u antikvarijatu
u Pisi,
u koji sam ušao da nađem neki poklon
koji neće biti kosi toranj,
premda se i on vidi na tim fotografijama, naravno.
Pregledao sam ga već prvu večer
u hotelskoj sobi,
sve te slike ljudi o kojima ništa ne znam,
ni njihovo ime.
Nije bilo ni jedne jedine riječi
samo slike te obitelji,
trideset, četrdeset godina života.
Na jednoj ih je fotografiji bilo tridesetak,
pokušao sam odgonetnuti tko su muževi,
tko žene, čija su sva ta djeca, prepoznati ih i deset,
dvadeset godina poslije.
I šta su to slavili
i s čim su se borili
i kojim su redom nestajali
iz albuma.
Na kraju joj ga nisam poklonio.
Još je na mom stolu
i povremeno ga prelistavam,
gledam u taj nepoznati život
koji je bio
i kojeg više nema,
i koji se na različite načine
hvata za mene
(jedna mi se od tih žena čak i sviđa).

ALEŠ ŠTEGER

Bili smo ljubavnici i ona je
u mom mobitelu
bila skrivena
iza imena čovjeka
kojeg viđam jednom u nekoliko godina.
Svjetlucanje Aleša Štegera
na ekranu
ravnalo je svim što se događalo
u mom životu. Godinama.
Sad sjedimo u jednom
ljubljskom restoranu,
ja i Aleš,
i on je za mene
još uvijek
malo ona
premda o tome pojma nema.

TULUM

Sjedimo
u kafiću
a ona mi priča
ono što nije nikad
nikom,
o svom
mističnom iskustvu,
o tome kako je preživjela tešku bolest...
i baš kad mi je opisivala
kako ju je Isus zagrlio
ja sam
segnuo rukom
pod stol
i razmaknuo njene noge.
Stvar je u tajmingu!
objašnjavam svom prijatelju
nakon dva dana nespavanja
dok pijemo i drogiramo se
u njegovoj sobi.
S nama su i neki nepoznati muškarci
i žene i svi imaju nešto za reći
o mojoj priči,
ali ja sam zapamtio
samo onog koji mi je
mrtav ozbiljan
objasnio
da je Isus
prije puno godina
spašavajući tu ženu
zapravo spašavao mene!
I da je ne puštam

BACAČ KAMENA **(ili kako završiti pjesmu nakon 25 godina)**

Kad ostaviš obitelj
i odeš od kuće,
trebaš jednom preseliti
i svu onu hrpu papira koju si godinama
slagao po ladicama,
za neke bolje dane
kad si im obećavao se vratiti.
Odgadao sam to godinama,
premda svjestan da više nisu u stolu,
ni u ormaru, nego negdje na hrpi u potkrovlju,
a ponešto možda i u smeću.
Možda se netko i iživljavao na njima.
Ali evo me sad,
virim u nekog drugog sebe
premećem po rukama tekstove
o ženama koje više ne volim,
o ljudima koji su u međuvremenu umrli,
o vremenu koje ubija sve čega se dotakne...
A ostavljeni su da ih se završi.
Čitam tu pjesmu
o bacaču kamena,
o tome kako sam se uspeo
na malu uzvisinu pokraj kuće
i gađao kamenjem
u jedan stari šporet bačen
ispod ceste.
Pokušavam dozvati taj osjećaj,
vidjeti tog Bacača
i kamen kako leti,
iz onog u
ovo vrijeme.

Leti ravno prema meni
i prisiljava me
da se
sklonim.

Drago Glamuzina

Rođen 1967. godine u Vrgorcu. Diplomirao komparativnu književnost i filozofiju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Radio kao lektor, redaktor i novinar u dnevnom listu Vjesnik (1995-1997) te redaktor i zamjenik glavnog urednika u news magazinu Nacional (1997-2003). Od 2003. do 2011. glavni je urednik u izdavačkoj kući Profil, a od 2011. glavni urednik u izdavačkoj kući VBZ. Kao urednik dosad je potpisao više od 200 naslova. Bio je pokretač i programski direktor Zagrebačkog sajma knjiga, a sad je programski direktor Književnog festivala Vrisak. Živi u Zagrebu.

Za *Mesare* je dobio Nagradu Vladimir Nazor za knjigu godine i Kvirinovu nagradu za najbolju knjigu pjesama autora do 35 godina. Za roman *Tri* dobio je nagradu tpotala za najbolji roman godine. Knjige su mu prevedene na njemački, bugarski, engleski, makedonski i slovenski jezik.

Objavio: *Mesari* (pjesme, 2001), *Tri* (roman, 2008), *Je li to sve* (pjesme, 2009), *Sami u toj šumi* (pjesame, s fotografijama Stanka Abadžića, 2011), *Everest* (pjesme, 2016), *Drugi zakon termodinamike* (roman, 2021), *Crni zec : sabrane i nove pjesme* (2022), *Noćni portir* (dnevnička proza, 2024).

Biblioteka Online

knjiga 294

Drago Glamuzina

EVEREST

drugo izdanje

© 2026 Drago Glamuzina

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2026

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Glavni urednik

Krešimir Pintarić

Urednik

Tihomir Dunderović

Fotografija

Tiarra Sorte / Pexels.com

Objavljeno

12. travnja 2026.

ISBN 978-953-374-444-5 (HTML)

ISBN 978-953-374-445-2 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-374-446-9 (PDF)

Prvo izdanje

Fraktura, Zagreb, 2016.

Knjiga je objavljena uz financijsku podršku Ministarstva kulture i medija Republike Hrvatske i Grada Zagreba. Mišljenja izražena u ovoj knjizi odražavaju isključivo mišljenja autora i ne izražavaju nužno stajališta ustanova koje pružaju financijsku podršku.